

Résen lenni

*Veled lenni vagy nem lenni
az itt a kérdés
Vagy-e vagy nem vagy ez a második
Reggel mindjárt ébredés után
elvesztem a fonalat Egy fogpiszkáló
még alig piszkáltam veled
kiesik a kezemből Valamelyik éjjel
vagy egy ebéd utáni álmom lehetett
ismertelek meg A metró ablakában
egy futó ember képe villogott
majd elenyészett Te viszont
egyszer csak ott voltál a kocsiban*

*Mind the gap! Kár hogy ezt csak
Londonban mondják Jobban
vigyáztam volna*

*Délutánra nem sok remény marad de néha
estefelé a fényviszonyok
úgy alakulnak hogy – nem is tudom
Reggel aztán*

Z A L Á N T I B O R

Elérni oda

*Mire eléri üresen ma
radt helyed te már messze leszel
onnan A Nappal kelsz és lefek
szel az első csillagokkal Mi
re eléri üresen hagyott
helyed te már nem leszel Se ott
De nem sír A férfiak ilyen*

*kor nem szoktak sírni Sokáig
néznek messze mint a vak indi*

*ánok háttal az iránynak mer
re mehetnél És még csak azt sem
várja hogy visszaforduljon ve
led a Föld A leanderek ró
zsaszín vörös ruhás koszorús
lányok Hallgatnak riadtan A
kár az elmaradt esküvőn A
kár egy féleértett temetés
en Ott akár Vagy lehet máshol*

*A tenger felé visz az út A
soha meg nem történt találko
zás felé Az erkélyen állsz Fe
hér ruhában Dús kék hajad de
rekadig omlik alá Szádból
kövér férgek fordulnak ki Ūr
es szemgödördben két tikkadt csi
ga pihen Válladról a foszló
húst apró rákok falják le Comb*

*odat hínár köti a terasz
vasához Kezedben tükör mely
ben Kornati párás dombjait
látod Meg a kék vizet a vi
torlásokkal Meg a kék delfin
eket Te nem vagy rajta a kép
en Mert te magad vagy a kép A
mozdulatlanság kétdimenzi
ós szobra Hallod Közeledik*

*Nem fordulsz meg amikor belép
Mögéd áll Még nem érint meg Néző
i a kövér zöld férgeket Az
apró rákokat A két tikkadt
csigát A combodat az erkély
vasához kötöző hínárhoz
sem ér hozzá Halkan sem beszél
Így vár amíg bealkonyodik
A tengeren szétfolyik a Nap*

*vére Ölebe vesz és nem ér
zi hogy nincsen súlyod A nyakad
ra tapad mohón a szája És*

nem érzi hogy nincsen illatod
Öledbe temeti arcát És
nem veszi észre hogy a tested
nek nincs ellenállása A bol
dogság pillanataiban meg
szűnik az érzékelés A szél

feltámad s a sziklákhöz csapkod
ja a vizet A pínéák föl
ött messze ellátni Egészen
a párák horizontig Nem tud
mit kezdeni ezzel A világ
a nem létező tükröződés
e Graffiti egy omladozó
tudat falán Sokáig jött Sok
áig fog tartani a megér

kezése Megfogja a kezed
de skorpiók szabadulnak ki
a markodból Másznak felfelé
a könyökén Mozgó szembogar
a felé Miért hogy a vakok
a látó emberek Hálát ér
ez hogy átsegíted a sötét
ben látó lények közé Ahol
te is élhetsz És régóta már

Szájából kék férgek fordulnak
ki Üres szembogarában kék
skorpió delel Foszló húsát
apró kék rákok rágják le vál
láról Haját csomókban tépi
s viszi a tenger felé a fel
támadó szél

Mire belépnek
üres a hely A terasz kövén
elfeketedett apró vércsepp